

10

Всичкитѣ му доходи и пари преминаха въ ръцетѣ на гъркинята и долелата му
слугиня се намери на улицата. Зоя плени дѣлката и го заслепи. Вънѣ отъ това
киръ Стефанакѣ и правеше подараци: започна да и подарѣва днес нива утрѣ книга,
и не стига че тя го скубеше каго гьска по на това отгорѣ постоянно вземаше па-
ри на заемъ. Чорбалки Вълко разбра че докато гъркинята не се махне дѣлката
нѣма да се поправи и тя ще го ускуби до петакъ, тѣй че отъ наследството нѣма
да остане нищо за него. Той нѣколко пѣти се срещна съ нея и казвяха съмъ той
колкото годлѣ и студенѣ човекъ да бѣше не останалъ равнодушенанѣ къмъ нейнитѣ
прелести, даже упорито твърдѣха че кжжж и предложилъ да се ожени занея за ко-
ето тя само се изсмѣла съ гласъ. Чорбалкиятъ Чорбалкиятъ си
отиде съ пленѣ съ гнѣвъ и следъ два дена изпратилъ синѣтъ си Груйо съ нѣкак-
ва записка при нея. Тоя Груйо както казахъ въ началото на нашия разказъ при-
личае на баща си външно и вътрешно. Изглеждале саможивецъ и затворенъ
съ неприятно лице грававо осеяно съ рапчинки отъ едрата шарка, съ малки маз-
ни и хитри очин, адрѣръ рѣстъ и коса. Само едно: бѣше нѣкакъ бавенъ
и мързеливъ, ядеше много и дълго, мѣчно процаваше и жестоко отъплаваше за свѣ-
ка обида. Въ гимназиона се биеше съ всекото не искаше да учи и страшно обичаше
да краде отъ чуждитѣ лозя плодове, грозде и каквото му попаднеше. Другото
му забавление бѣше да бие денята които минаваха край тѣхната къща. Той си оп-
лете даже и камшикъ за тая пѣль: минеше ли лете то трѣбваше отначало да се
моли и после да яде боѣ безъ изключение. Освенъ това Груйо бесеше и котки
съ наслада стрелѣше съ пщовѣ по кучетата и качеше по гърбовете на учители-
тѣ книжки и чирозови глави. Уроцитѣ си той никога незнаеше и най-послѣ по
съветитѣ на отчаянитѣ грьдски педагози Славиди И Неделисъ чорбалки Вълко си
прибра синчето базъ много да му мисли или слуша тѣхнитѣ оплаквания, и отърва
за винаги и учителитѣ и ученицитѣ отъ неговитѣ палавщини. Осаза се че той
тамъ дори не е научилъ и две грьдски букви а каквот помнеше
съвършено го забрави презъ животѣтъ си и остана необразованъ хондрокефалъ
Чорбалкиятъ веднага му предостави полвината отъ грижитѣ
върху имотитѣ: пращаше го изъ селата, караше го да надзирава работата по кѣра
и остана доволенъ отъ него. — Учението е добро нещо — говореше чорбалки Вълко за
не става —
Между това Груйо растеше самотно. Той сѣкашъ и не се нуждаеше отъ никакво